

fulbe tage Hensyn til de forøgede Udgifter, som Rigsdagen vil forarsage. Naar et saadant Indtægtsbeløb kunde undværes af Statskassen, eller man kan forudsætte, at Statskassen kan afholde de forøgede Udgifter, som Rigsdagens Afholdelse medfører, saa vil det jo rigtignok synes noget sær forsynligt her at foreslaae, at Skatten skulde være saa stor, at der skulde være Hjælpemidler deri til at afholde disse Udgifter. Men jeg troer dog, hvormeget man end kan have imod en Forsynlighed i den Retning, at den dog ikke kan være saameget paa sit urette Sted her; Udvalgets Majoritet har vel med Hensyn til dette Punkt i sin Betænkning bemærket, at det er sandsynligt eller endog rimeligt, at der i den allernærmeste Fremtid vil udskrives en extraordinair Skat, eller maa tilveiebringes en extraordinair Indtægtskilde for Finantserne; men jeg troer, at jo mere vi skyde væk af de Udgifter, som vi med Visshed kunne vide vilde komme, desnærere kommer man ogsaa til at maatte skaffe disse extraordinaire Indtægtskilder for Finantskassen tilstede; naar man derimod søger at skaffe Hjælpeskilder til det, som man kan sige vil blive en absolut nødvendig Udgift for Statskassen i Fremtiden, saa kunde det jo dog være muligt, at Forholdene kunde stille sig saaledes, at der ikke behøvedes nogen extraordinair Indtægtskilde for Finantskassen i den kommende Tid, i alt Fald er Sandsynligheden for, at den behøves gjort saameget ringere, som det Beløb er, man nu trækker ind under denne Skat, og det kan ikke nægtes, hvad den ærede Finantsminister ogsaa har fremhævet, at en saadan Skat egentligt hører til vore tidligere Skatter — idetmindste har den hørt til vore tidligere Skatter i Tidsrummet siden Aaret 1834, og det til de aarlige; thi, skøndt den vel kun er udfreven hvert andet Aar, er den dog i Almindelighed vendt tilbage aarlig med det samme Beløb. — Jeg troer derfor, det kunde dog have endeel for sig, ogsaa at optage denne Skat i nærværende Lov. Der er et andet Punkt af Enkelthederne i de foreliggende Paragraffer, jeg maa udtale mig om, det er med Hensyn til § 1. Der er nemlig under Litr. d optaget en Bestemmelse om, at den fremtidige Erlæggelse af Indqvarteringshjælpe-

skatten skal bortfalde; heraf er det en umiddelbar Følge, hvad ogsaa sees af Lovudkastets Motiver, at Regjeringen har forudsat, at ikke blot den egentlige Indqvarteringshjælpeeffekt vil blive forandret, men at ogsaa de hidtil gjældende Bestemmelser om den særegne Maade, hvorpaa de Kjøbstæder, som have været belagte med Indqvartering, have været beskattede paa en for dem særdeles bebyrdende Maade, ogsaa tildeels vilde blive forandrede. Jeg har i den Betænkning, som er fremkommen fra Udvalget, udtalt mig temmelig vidtløftigt om dette Forhold, og skal derfor her søge at fatte mig i Korthed; jeg vil derfor kun her fremhæve, at fordi man gaaer ind paa Lovudkastet, og altsaa tilstaaer disse enkelte Kjøbstæder denne større Godtgjørelse, som Lovudkastet vil medføre for dem, og som vil følge af Bestemmelsen under Litr. d, derfor har man ingenlunde givet dem en tilstrækkelig eller en fuldstændig Godtgjørelse for de Byrder, som den naturale Indqvartering medfører for dem. De have jo vistnok et billigt Krav paa, at dette Forhold snart bliver ordnet; men det maa erkendes med Lovudkastets Motiver, at det ikke her vilde være det rette Sted dertil, at der maatte gaae andre Overveielser forud, før en saadan fuldstændig gennemgribende Ordning af dette Forhold kunde finde Sted, og jeg troer derfor, at det er rigtigt, at man ikke under nærværende Sag er gaaet videre i saa Henseende; men jeg vil tillige bringe i Erindring, at, idet nu Forsamlingen afstemmer over Lovudkastets § 1, og saaledes derved ogsaa vedtager Bestemmelsen under Litr. d, om hvilken Bestemmelse der ikke finder nogen særlig Afstemning Sted, da der ikke er stillet noget Forslag derom, saa har Forsamlingen ogsaa stadfæstet, at der skal indrømmes disse enkelte med Indqvartering belagte Kjøbstæder den større Godtgjørelse, som Lovudkastets Motiver paavise, at der herefter vil tilkomme dem, skøndt, som sagt, ingenlunde en fuldstændig Godtgjørelse, og derved har saa Forsamlingen taget en Beslutning, som aldeles berøver Comiteens Majoritets Forslag med Hensyn til Fordelingen af Skatterne mellem Kjøbstad og Land det Støttepunkt, hvorpaa det er støttet, idet der nemlig skeer en delvis Omdeling af Indqvarteringsbyrden.